

[Stauning.]

Opgave at bedømme de mange foreliggende Forslag og at supplere disse eller tage ud af disse, hvad de mener egner sig, eller hvad der i øvrigt kan blive Enighed om af Midler og Foranstaltninger mod Krisen. Vi foreslaar, at der gives det en Frist af to Maaneder til Opfyldelsen af denne dets første Opgave: at foreslaa Statsforanstaltninger til Modvirkning af Krise og Arbejdsløshed; vi vover ikke at tro, at man paa to Maaneder skulde være i Stand til at møde med Foranstaltninger, der for stedse skilte os af med det nuværende Beskæftigelses-spørgsmaal. Men paa to Maaneder kan man særdeles vel finde de Midler, som øjeblikkelig kan sættes ind, og som er i Stand til i nogen Grad at afbøde de Ulykker, vi nu lider under. Og dernæst paalægges det Udvalget at fortsætte sine Undersøgelser, sin Planlæggelse af de videre gaaende Opgaver, navnlig med Hensyn til Beskæftigelses-spørgsmaalet i Fremtiden. Vi er nemlig, hvad jeg i flere Aar har fremhævet, og hvad man aldrig fra betydende Side, fra Venstres Side, har villet erkende, inde i en permanent Beskæftigelseskriser. Endskønt flere Fag, f. Eks. Skibsbygningsindustrien, er vokset meget stærkt og beskæftiger mange flere, end de nogen Sinde har beskæftiget, har vi dog i bedste Fald 40.000—50.000 arbejdsløse Sommeren igennem. Der ligger derfor en Opgave, som kun kan løses af Samfundet. Hvis man vil undgaa store Ulykker i Fremtiden, hvis man vil undgaa en Fortsættelse, en Forstærkelse af de Ulykker, vi nu er ude for, er det nødvendigt at tage dette Beskæftigelses-spørgsmaal op til den alleralvorligste Overvejelse og søge Midler til Løsning af dette Spørgsmaal, saaledes at vi dog en Gang ad Aare kan vente igen at komme til normale Beskæftigelsesforhold.

En Undersøgelse som den, vi i Forslaget foreslaar iværksat, vil kalde paa Rigsdagens Ansvarfølelse, og de ansvarlige maa da enten anvise Midler og Veje eller tage Ansvaret rent og klart for Afvisningen. Udvalget faar ikke den Beføjelse, jeg ved, Venstre frygter: Beføjelsen til at sætte noget i Gang, men Udvalgets Flertal faar Bemyndigelse til at henvende sig til Statsministeren om Rigsdagens Indkaldelse, og det bliver Statsministeren, der faar Afgørelsen af, om Indkaldelse skal finde Sted. Der er altsaa ingen Magtfaktor, der krænktes ved dette Forslag; der appelleres i det til Samarbejde og til Folketingsflertallets Samfundfølelse, og der aabnes altsaa paa ny ved dette Forslag en Vej til en positiv Erhvervspolitik. Spørgsmaalet er, om Ven-

stre og de Konservative mener at kunne afvise den Haand, som her rækkes ud til dem.

Og jeg tilføjer, at Regeringen dog vist ogsaa maa overveje denne Sag, inden den foretager den sædvanlige Afvisning, thi Regeringen er ikke nogen overvældende stærk Regering; efter min Mening har Regeringen ikke nogen som helst Ret til en Afvisning af en Sag som denne, thi Ministeriet er den svagest mulige Mindretalsregering, som blot en Tid faar Lov til at drive Forretningerne paa Statens Vegne. Rigsdagen har i denne Samling mere end een Gang udtalt et memento mori til Regeringen. Se paa de store Programsagers Behandling, se paa den Dyng af Lovforslag, vi har faaet forelagt. Det hed i Aabningstalen den 4. Oktober, at Regeringen vilde bestrebe sig for at samle Lovgivningen om enkelte Forhold, som var særlig betydningsfulde. I Lørdags, den 31. Marts, fire Dage før Rigsdagen skal hjemsendes, fik Folketinget forelagt det foreløbig sidste Lovforslag, det havde Nr. 132. Det er paa den Maade, Regeringen koncentrerer Arbejdet om de vigtigste og betydeligste Spørgsmaal! 132 Lovforslag, efter at Regeringen har erklæret, at i denne Samling skal vi kun have det betydningsfulde og strengt nødvendige frem til Behandling! Og om Behandlingen er der heller ikke det bedste at sige. Det er vist heldigt for Regeringen selv ikke at tale alt for meget om Behandlingen og om Regeringens Evne til at lede Behandlingen af Sagerne. Venstre har Ledelsen, Gud bevares, og de sidste Ugers Jagen fra Udvalgs-møde til Udvalgs-møde viser os bedre end noget andet Uforsvarligheden i den Ledelse, Rigsdagsarbejdet i Øjeblikket har.

Og hvorledes er det gaaet de store Sager? Ja, Regeringspartiet, Tingets næststørste Gruppe, raader over mindre end en Trediedel af Tingets Mandater, og denne Gruppe, selve Regeringspartiet, har ingenlunde fulgt Regeringen, saaledes som det kunde ventes. Jeg har nævnt de tre Erhvervsforslag, som Venstre ikke vilde have, og jeg kan tilføje, at Udenrigsministerens Forslag om Ændring i Loven om Udenrigstjenesten heller ikke kunde samle Venstres Medlemmer; vi var villige, men Venstres Medlemmer kunde ikke samles om Udenrigsministerens eget Forslag. Og se paa andre Sager, se Landmandsbankforslaget — det kunde ikke faa Flertal ved det konservative Støttepartis Hjælp; ligegyldigt, om Ministeriet havde valgt det ene eller det andet Princip, vilde det uhjælpeligt være kommet i Mindretal, hvis